

„Am muncit și am pățimit pentru dreptate și cel din urmă al meu cuvânt va fi încă un imn închinat ție, țara mea mult dragă..”

- Nicolae Bălcescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul VIII
Numărul 375
5 - 11 septembrie 2018

Nici măcar „ultimul maur”...

Cezar Adonis
Mihalache

Era pe val, de ce să fii riscat? Era strategul strategilor, sfarorul celor mai încălcate ițe de păpușar, dirijorul de marionete a lui „Daddy”! Cum a putut să pice în cea mai jenantă cacealma? E adevărat, era pe coama valului dinspre partea penală a statului paralel! Dar era în topul celor mai de neatins per-

sonaje de la și din preajma puterii. Era în cărți iar, pentru un deținător, nu de certificat ORNISS, ci a unui dosar penal, oricând cu risc de vulnerabilitate politică, avea o evoluție chiar impresionantă. De invidiat de către orice cetățean onest al acestei țări, de urmat de cei penali, mai ales cei aflați în sferele de conducere.

Și atunci, de ce a riscat? Mai ales că, după felul în care a evoluat, de la cabinetul Grindeanu încoace, părea că nimic nu-i stă în cale. Întâi „expert” parlamentar, trăgând din țigăra la facerea și desfacerea unor matrapazlăcuri politice (și nu numai) prin fumoarele pesediste din Parlament, apoi evaluator de miniștri iar astăzi consilier personal al actualului premier, Darius Vâlcov s-a aflat mereu în jurul nucleului puterii, dar nu pe o simplă orbită, cea a băgătorilor și băgaților în seamă, ci într-un traiect ce părea a intersecta chiar fotoliul de la guvern. Pentru că, după ce va fi fost descălecată și Dăncilă de la Palatul Victoria, fotoliul nu părea a putea fi preluat, pentru ducerea la bun sfârșit a impunerilor dictate politic și economic de Liviu Dragnea, decât de un ultim maur devotat.

Or, pare că Darius Vâlcov a mușcat dintr-un fruct interzis și a fost adus în adevărata sa postură (și putere de influență) în fața lui Liviu Dragnea: aceea de maur; un alt maur politic.

Iar lucrurile sunt grave pentru Vâlcov. Pentru că publicarea unui raport secret în spațiul public, indiferent de conținutul acestuia și indiferent dacă protocolul dintre SRI și Parchetul General i-a fost servit, rămâne o infracțiune.

Și, mai ales, indiferent dacă urma a fi desecretizat. Pentru că se pune problema felului în care un personaj care nu are certificat ORNISS a putut intra în posesia acestui.

Unde a greșit „maurul”? Pesemne, a fost păcălit că publicarea în spațiul public nu îi va crea probleme, documentul fiind trimis la desecretizare. Fără a i se pune că nu fusese încă desecretizat, fiind „în procedură”, așadar putându-i-se aplica celui ce l-a transpus în spațiul public consecințele legale.

Și mai trebuie să-l căutăm pe cel ce i-a servit această castană fierbinte lui Vâlcov? Poate doar să ne întrebăm de ce se dorea scoaterea lui din joc. Nu de către cine, fiind evident, ci de ce...

Vâlcov s-a apropiat poate mult prea mult de fotoliul de la Palatul Victoria... Căci, după deschiderea accesului către funcții a penaliilor din PSD, pe lista pentru Palatul Victoria, ținând cont de capacitățile sale atât de laudate (!), ar fi meritat și el la un loc (evident, în defavoarea lui „Daddy”)...

Și da, suntem în fața unui „asalt final”, dar nu al statului paralel, ci al condamnatului Liviu Dragnea!

Care lovește în apărătorii ultimelor baricade ale Justiției, dar se debarasează și de soldații din jurul lui, mai ales de cei ce au început să privească mai sus decât le-a permis el.

Ce se va întâmpla cu procurorul general în acest nou asalt al penaliilor? Va fi mazilit după modelul Kovesi? Pe... fond, nici nu mai contează finalul. Ci ceea ce mai poate face acesta în răstimpul pe care îl mai are la dispoziție până la mazilirea dictată de Liviu Dragnea. Pentru că nu de o campanie „#Rezist Augustin Lazăr” avem nevoie acum, ci de finalizarea de urgență a unor dosare pe care le are Parchetul în lucru. Inclusiv întoarcerea dosarului „Jandarmeriadei” la Parchetul Militar, fiind previzibilă pesedizarea cu un alt maur a Parchetului General după mazilirea lui Lazăr. Mai ales că în următoarele luni, Puterea va finaliza procedura de „(auto)amnistie” a condamnaților din funcțiile de conducere și va asigura accesul acestora spre funcții de execuție.

Cât despre Darius Vâlcov, el nu devine nici măcar candidat la titlul de „ultimul maur” sacrificat. Ci doar încă un pion din eșalonul celor deveniți nefolositori lui Liviu Dragnea. Sau buni de sacrificat, nu ca ultimă opțiune, suntem încă departe de închiderea cărților lui „Daddy”, ci pentru a îngusta spațiul de manevră al aceluia care îndrăznesc să vadă mai departe de linia dictată de acesta...

Să fii nr. 1 și să privești prin gard cum joacă alții!

George
Petrovai

Am citit mai multe explicații ale eșecului Simonei Halep la US Open. Nu m-a convins nici una. Nici cea a lui Wilander, nici a lui Chris Evert, care a mizat pe ea la simplu feminin, unde ar fi câștigat 3, 8 milioane dolari. Iar Sloane a declarat că o aștepta la cotitură, în semifinale! Ce să mai spun de explicațiile lui Cahill, penibile, care o dă mereu cu „emoțiile” jucătoarei pe care încă o mai antrenează! Dar Mony, căreia i se zice Money, a pierdut și banii, și meciul cu Kanepi (locul 44 WTA), și prestigiul, și Gloria. Se tot caută explicații în afara adevărului. Adevărul este că Money nu este o jucătoare de locul 1, dar a ajuns acolo fiindcă altele nu se bat pentru așa ceva, nu le pasă. Nu e greu să ajungi nr. 1, greu e să te menții acolo onorabil. Dar iată că Halep compromise și această idee. Comite performanțe negative. Ea a demonstrat că poate fi învinsă de orice jucătoare din top 100! Iar un comentariu din „The New York Times” arată că Mony deține o altă performanță unică: nici un alt jucător nr. 1 din lume nu a reușit să participe la 34 de turnee de Grand Slam și să piardă la 12 dintre ele din primul tur! Adevărul este că Halep a prins o conjunctură, cu Serena mămică, Azarenka la fel, cu Sharapova prinsă la cotitură, cu medicamente interzise, cu multe promisiuni neonorate, ca Muguruza, Keys, Kvitova, Pliskova, Svitolina, Ostapenko, cu jucătoare satisfăcute de ce fac, precum Kerber sau Wozniacki, cu alte talente care se bucură doar de plăcerea jocului, fiindcă nici una nu este ambițioasă ca Halep. Halep nu ne arată un tenis de excepție, cu jocuri care să le pună în dificultate pe adversare, să le scoată din ritm, nici nu pare că are inteligență pentru așa ceva, dovadă că intră în plasa jocului adversarei, se duce ca vițelul la abator, precum a făcut și în meciul cu Kaia Kanepi, și pierde. M-ar fi bucurat să o vadă cum joacă precum Kerber în meciul cu rusoaica Margarita Gasparyan, un meci antologic. Sau alt meci superb între generații, cel dintre Wawrinka și Ugo Humbert, o mare, mare surpriză! Ce loc ocupă acești tineri, Margarita și Ugo? Ugo e în top 200, iar Margarita pe locul 502. Nu contează. Ei au arătat un tenis de mare frumusețe, asta contează! Așa cum m-a impresionat și Anhelina Kalinina, venită din calificări, ca și Ugo. Dar ce spuneți de tânăra Mu-

chova, locul 206, venită și ea din calificări, care a trimis-o acasă, fără drept de apel, pe răsconflata Muguruza!? Nu mai spun de Aryna Sabalenka, sigur campioana de mâine, care a eliminat-o senzațional pe mult mai cotatea Danielle Collins, SUA (primul set la 6-0!). Categorie, viitorul tenisului se află pe mâini bune. Așa cum trebuie să le felicităm și pe non-Halepele noastre, celelalte jucătoare din România, care au trecut de turul 1 și au făcut meciuri frumoase, ca Sorana Cîrstea, care a eliminat-o pe Alison Riske, o experimentată jucătoare americană. Ea, în turul II, o întâlnește pe Sharapova. Iată spectacol, iată șansa de a rămâne în competiție! Ceea ce rămâne însă din Mony, imaginea ei, este lupta. O imagine de luptătoare. Și, ca orice luptător, mai obosește. Nu cred că este vorba de nici o presiune psihică, așa cum se comentează. De unde atâta psihic!? În meciul cu Kanepi era foarte relaxată, nici o emoție (Cahill, care e observator, nu antrenor, a văzut că-i „prea emoționată!”), nu părea deloc că-i pasă, nu avea pe umeri nici o cruce, nici o presiune, nici o obligație față de nimeni. Nu e prima oară când se străvede că ea își sfidează fanii. Dar nu ne interesează astfel de rațiuni. Clasamentul feminin are jucătoare de top de valoarea second hand, iar Mony rămâne cea mai valoroasă jucătoare second hand. Care este marca unei astfel de jucătoare? Inconsistența. Inconstanța. Și mai ales faptul că majoritatea celor care pierd, cum se vede masiv și la US Open, pierd pe mâna lor, datorită numărului mare de greșeli neforțate. Ca să fii profesionist, nu e nevoie să fii pe locul 1, e nevoie să existe un perfect echilibru între minte și corp, să funcționeze ireproșabil mecanismul gând-gest, astfel spus, să existe o unitate perfectă a ființei. Mie îmi pare rău că US Open, cel mai puternic turneu de tenis al lumii, dotat anul acesta cu o sumă record, 53 milioane dolari, se desfășoară fără Simona Halep în el. Mi-ar fi plăcut să fie, să le facă adversarelor zile fripte. Să fie ca o sperietoare! Ferea, vine Money! Și îmi pare rău fiindcă niciodată nu am văzut-o pe Halep mai frumoasă. Americanii i-au găsit un costum cu totul stilat, de culoarea înghețatei crem (cea mai bună înghețată americană!), foarte rafinat, care o subția și o înălța. Ce înseamnă fashion! Ei da, o asemenea Halepuță nu merita să plece acasă.

Vinovăția criticilor și istoricilor literari în Anul Centenarului! (O recenzie a vremurilor, dură, tranșantă, dar necesară, semnată de unicul Al. Florin Țene)

Și acum se promovează tot „operele” scriitorilor ce au scris în spiritul realismului socialist. Or, este un real pericol pentru educația tinerilor... În istoria Țărilor Române democrația prin cultură a apărut mult mai înainte decât democrația promovată de politic. Însăși cuvântul grec *demokratos* înseamnă: *demos* „popor” și *kratos* „putere”, ne duce cu gândul la faptul că această formă de guvernare este menită să asigure egalitatea cetățenilor în fața legii, libertatea cuvântului, a presei, a întrunirilor, participarea la guvernare prin instituțiile democratice, ca parlamentul, votul universal etc.

Aspirațiile poporului român spre democrație a existat aproape dintotdeauna. „Psaltira în versuri” (1673) a lui Dosoftei, tipărită în Polonia la Unieș, este printre primele lucrări literare în care sunt abordate unele elemente democratice, într-o perioadă când „dreptatea umbra cu capul spart”, și dorința de libertate față de turci răbufnea în versurile: „Ne-au suit păgânii în ceafă/ Cu rău ce ne fac și ne cer leafă”. Însăși faptul că Grigore Ureche aducând o serie de date în favoarea tezei sale despre originea comună a Valahilor și Moldavilor, inclusiv atitudinea ostilă față de crotiporii turci în cronică sa „Domnii țării Moldovei și viața lor”, este o formă de luptă în implementarea unor firave elemente democratice în rândul populației din spațiul Danubiano-Carpat-Pontic. Același lucru se află și în „Letopisețul Țării Moldovei” a lui Miron Costin (1633-1691), în care prin faptul că arată cum a venit la domnie Alexandru Vodă Ilieș, cronicarul subliniază starea de mizerie a țărănimii ca o fierbere în greutate și necetocmele din care pricină ușor au putut fi răsculați împotriva stăpânirii.

În toată literatura începutului istoriografiei în limba română, inclusiv în „Cronica Țării Românești” a lui Radu Popescu și în „cronică anonimă” pe care N. Bălcescu a publicat sub titlul „Istoria Țării Românești dela 1689 încoace”, continuată de un anonim „unde este zugrăvită epoca lui Brâncoveanu. Descoperim aspirațiile țărănimii spre o viață mai bună și sperând la firave elemente democratice și sociale.

În acea perioadă Isaac Newton publica „Principiile matematice ale filozofiei naturale” (1687), iar francezul Nicolas Malebranche căuta să înlăture de pe poziții idealiste-teologice dualismul lui Descartes, scriind „Despre căutarea adevărului” (1674-1675).

În literatura română de la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, prin reprezentanții Școlii

Ardelene, se ducea lupta împotriva instituțiilor pe care se sprijinea orânduirea feudală, împotriva obscurantismului și pentru luminarea poporului. Lucrările ce au făcut obiectul acestor idealuri au fost: „Istoria lucrurilor și întâmplărilor Românilor” de Samuie Micu, „Hronica Românilor și a mai multor neamuri” de Gheorghe Șincai și „Istoria pentru începutul Românilor în Dachia” a lui Petru Maior. Prin scrierile lor aceștia au militat pentru ideea unității Românilor. Atitudinea lor era văzută ca progresistă cu tendințe democratice, de neacceptat de ocârmuitori.

Însă, ideile democratice în Principatele Române în secolul XIX au venit prin filiera literaturii și artei promovate de boierii cu dragoste de cultură ca lancu Văcărescu și lordache Golescu, fratele lui Dinicu. Gheorghe Lazăr deschide în 1818, la Sf. Sava, prima școală superioară în limba română din Țara Românească. Publică în 1820 un abecedar „Povățuitorul tinerimii”, iar Constantin Dinicu Golescu scrie „Însemnare a călătoriei mele făcută în anii 1824, 1825, 1826”, în paginile căreia găsim imaginea vieții țărănimii exploatare, metodele cu care se storceau birurile dela țărani.

Un om cu idei înaintate a fost Ionică Țăutu, un boiernaș moldovean, autor a unor pamflete politice. Ca și Dinicu Golescu, el a luptat cu arma scrisului pentru smulgerea poporului din întunericul inculturii și pentru dreptatea socială într-un context democratic.

În slujba ideilor progresiste, în preajma revoluției de la 1848, un rol important l-au avut publicațiile periodice. Ion Eliade Rădulescu, cu sprijinul lui Kisseleff, editează „Curierul Românesc”, primul ziar din Muntenia. În același an apare, din inițiativa lui Gh. Asachi, la Iași, „Albina Românească”, iar în 1836, Eliade adaugă gazetei sale un supliment literar: „Curierul de ambe sexe”, urmat fiind de Asachi, care editează și el „Alăuta Românească” (1837).

În Transilvania, Gheorghe Bariț scoate în 1838, la Brașov, „Gazeta de Transilvania”, căruia îi adaugă un supliment „Foaie pentru minte, inimă și literatură”. În același ritm cu transformările economico-sociale din principate, presa românească promovează idei democratice, pătruzând în mase.

În 1844, în urma înțelegerii cu Ion Ghica și cu N. Bălcescu, Mihai Kogălniceanu scoate o altă revistă: „Propășirea”. Numele revistei fiind socotit de cenzură prea revoluționar și democratic a făcut ca să apară doar cu subtitlul „Foaie științifică și literară”. După câteva luni de la apariție, revista a fost suprimată din ordinal lui Mihai

Sturza.

O parte activă la mișcarea revoluționară de la 1848, o au gazetele „Poporul Suveran” și „Pruncul Român”, care apar în timpul revoluției, promovând idei revoluționare-democratice. În ultima publicație amintită din 8 iulie 1848 C. Aricescu publică „Odă la eroina română, Ana Ipătescu”. Trebuie să spunem despre „Marșul Revoluționar” al tânărului poet Ioan Catina. Ideile înflăcărâte ale acestui marș urmăreau să dinamizeze mulțimea în luptă pentru democrație și libertate.

„Finul Pepei, cel isteț ca un proverb” - cum îl caracterizează în poezia „Epigonii” poetul Eminescu-Anton Pann (1794-1854) nu a fost un simplu tipăritor de literatură populară. De remarcat în privința ideilor ce le propagă este „Povestea vorbeii” care reflectă și critică moravurile vremii, inclusive instituțiile de stat.

Mișcarea literară din Țara Românească în secolul XIX, în care sunt evidențiate idei democratice, cunoaște un avânt deosebit prin creația lui Vasile Cârlova, Gr. Alexandrescu, M. Kogălniceanu, Ion Eliade Rădulescu, Ion Ghica, N. Bălcescu, D. Bolintineanu, Cezar Bolliac, Alecu Russo, Vasile Alecsandri, Costache Negruzzi, M. Eminescu, etc.

Era perioada când în Europa, mai ales în Franța, Honore de Balzac (1799-1855) prin romanele sale dezvolta ideile unui romantism revoluționar pus în slujba viziunilor democratice ale vremii: „Iluzii pierdute”, „Istoria mării și decăderii lui Cesar Biroteau”, în Germania Berthold Auerbach (1812-1882) publică povestiri de inspirație rurală și romane din care transpiră idei democratice, la fel în Ungaria Gergely Csiky (1842-1891) dramaturg care prin piesele „Proletarii” și „Mizerie cu zorzoane”, evocă lumea maghiară care aspira spre o societate democratică.

*

Există în concepția unor critici și istorici literari, contemporani cu autorii care au promovat prin operele lor realismul socialist, că nu este necesar să excludem nici un autor din Istoria Literaturii. Au dreptate, dar, nu ca scriitori de prima mărime. Ei trebuie puși la capitolul „Și alții”. Sau etichetați, precum au procedat francezii cu scriitorii care au colaborat cu naționaliștii. „Colaboratori cu regimul comunist”, frază ce trebuie să fie pusă pe fiecare copertă a cărților semnate de Mihai Sadoveanu, Maria Banuș, Nina Casian, Veronica Porumbacu, Emil M. Galan, M.B. eniuc, Zaharia Stancu, Petru Dumitriu, Ion Lăncrăjan, C. Cubleşan, Ion Mureșan, D.R. Popescu, N. Breban, Miron Radu Paraschivescu, A. Buzura, Dan

Deșliu, Victor Felea, Dumitru Micu, Lucia Demetrius, Sorin Toma, Petre Solomon, Ov.S. Crohmălniceanu, Mircea Popa, C. Zărnescu, Aurel Rău, Vasile Sălăjan, Anghel Dumbrăveanu, Radu Cârnelci, Adrian Popescu, Gh. Tomozei, Toma Biolan, Ion Popa Argeșanu, Al. Jebeleanu, Eugen Jebeleanu, Geo Borza, Adrian Păunescu, Eugen Uricariu, fost secretar de partid la Filiala Cluj a URSS, Ion Maxim Danciu etc. Așa cum au fost condamnați colaboratorii lui Goebbels care au susținut propaganda nazistă, măcar moral să-i condamnăm pe cei care au făcut propagandă realismului socialist și regimului comunist-criminal. Fără această curățire, în spiritul „Punctului 8 de la Timișoara”, vom bălta cum am făcut-o până acum. Îi întreb pe aceștia; când au fost sinceri, atunci când erau menestrelii PCR-ului sau acum când încearcă să ne dea lecții de democrație?

Scriitorul și criticul literar Octavian Soviany susține, pe Facebook, că unicul scriitor român care s-a opus cu adevărat dictaturii comuniste a fost Paul Goma, motiv pentru care breasla îl consideră un paria până și în ziua de astăzi. De asemenea, invocând „lipsa de caracter a scriitorului/intelectualului român”, Soviany publică lista celor mai cunoscuți scriitori mioritici care au colaborat cu Securitatea. Unii sufereau la pușcărie, alții slugi la Securitate

„Apropo de victimele și de profitorii comunismului: dacă aruncăm o privire către brava noastră scriitorime observăm că în timp ce un număr oarecare de scriitori (nu foarte mulți, prin raportare la ceilalți) sufereau în pușcăriile regimului, alții (mult mai numeroși) serveau cu credință partidul și se bucurau de mari privilegii (Un exemplu – și nu e cel mai spectaculos! -: drepturile de autor erau fabuloase în comparație cu câștigul mediu al unui profesor sau medic.). Câteva nume dintre cele mai sonore: Sadoveanu, Camil Petrescu, Cezar Petrescu, G. Călinescu, Argezei, Demostene Botez, Victor Eftimiu, M. Ralea, Gellu Naum, Virgil Teodorescu, Geo Bogza, Zaharia Stancu, Mihai Beniuc, Eugen Jebeleanu, Maria Banuș, Marin Preda, Petru Dumitriu, Laurențiu Fulga, Nina Cassian etc – ca să mă refer doar la cei care își câștigaseră o oarecare notorietate înainte de 1948 – an în care controlul partidului asupra producției literare devine total prin naționalizarea editurilor.

Recrutarea deținuților-scriitori

După 1964 (când sunt eliberați majoritatea deținuților politici) încep să fie „recuperați” foștii deținuți-scriitori: Ion Caraion (turnător dovedit!), Al. Paleologu (turnător

autodenunțat!), Nicolae Balotă (turnător dovedit!), St. Aug. Doinaș (turnător dovedit!), C. Noica (ale cărei teoretizări despre rostirea românească a ființei se potriveau de minune cu politica naționalistă a lui Ceaușescu), Edgar Papu (autorul teoriei naționaliste a protochronismului) etc.

Paul Goma – singurul scriitor român care s-a opus comunismului

„Asta spune mult despre caracterul sau lipsa de caracter a scriitorului/intelectualului român. Iar dacă facem o comparație cu alte țări comuniste, unde a existat o opoziție reală la comunism din partea scriitorimii (Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, URSS) putem trage niște concluzii nu prea măguloase și despre ADN-ul românesc. Și e semnificativ că singurul scriitor român care s-a opus cu adevărat comunismului, Paul Goma, este privit până și astăzi ca un paria de către distinsa noastră beaslă scriitoricească”, scrie Octavian Soviany.

Unii dintre aceștia au lucrat în structurile de presă literară, culturală și de partid, sau în instituțiile de specialitate, în redacțiile ziarelor și revistelor literare și de cultură, edituri, Consilii la diferite niveluri, C.C și C.C.U.T.C, contribuind ca activiști la promovarea unei ideologii criminale. Iar operele lor, așa cum mai scriam în alt articol, sunt scrise în spiritul realismului socialist. Unii, chiar, au colaborat cu securitatea, așa cum ne-a informat CNSAS-ul, precum: Ștefan Cazimir, Dumitru Constantin, Ion Deaconescu, Ion Lotreanu, Cornel Nistorescu, Darie Novăceanu, Mihai Pelin, Ion Coja, Doina Anca Sîrghie, Radu Țeposu, Uricaru Eugen, N. Breban, Ion Groșan, Lucian Vasiliu, Andrei Marg, Dan Lupescu, Ioan Es. Pop, Mircea Iorgulescu, Dan Berindei și lista poate continua. Dar, nu mai puțini inovatori sunt scriitorii care au lucrat în redacțiile literare, politice, edituri, institute de cercetare, care au contribuit și promovat propaganda partidului comunist-criminal. Rămâne un semn de întrebare privind Adrian Păunescu și Corneliu Vadim Tudor. Să fi cumpărat dosarele, imediat după revoluție, de la ofițerii securității?

(urmărire în pagina a 4 a)

Vinovăția criticilor și istoricilor literari în Anul Centenarului! (O recenzie a vremurilor, dură, tranșantă, dar necesară, semnată de unicul Al. Florin Țene)

(continuare din pagina a 3 a)

O vină, în prezent, este a acelor critici și istorici literari care persistă a promova și lauda operele scriitorilor care au susținut realismul socialist și care, ca activiști în structurile de propagandă comunistă (reviste literare, ziare, edituri, instituții de cercetare, consili de cultură), duc în continuare la promovarea unor vinovați care au contribuit la menținerea unei ideologii, chiar dacă, a fost o revoluție în 1989. Criticii și istoricii literari care persist în această greșală sunt: Mircea Popa, Eugen Simion, Al. Cistelecan, Matei Călinescu, Marian Popa, Aurel Sasu, C. Cubleşan, Gheorghe Crăciun, Simion Bărbulescu, Manolescu etc.

„În acest context, e de la sine înțeles că exercițiul critic nu poate abdica de la normele deontologice pe care le presupune actul valorizator, pentru că, în afara unei – pe cât de necesare, pe atât de ferme – moralități intrinseci, el riscă să-și piardă integritatea, veridicitatea, justificarea, chiar. Iată de ce argumentul decisiv al actului critic ar trebui să decurgă exclusiv din structurile operei literare, punându-se între paranteze orice alte aspecte extraestetice.” Scrie în lucrarea sa Iulian Boldea, intitulată „Critici români contemporani”, apărută la Târgu Mureș la Editura Universității „Petru Maior”, 2011.

Cei enumerați mai sus au vina duplicității. Vă mai amintiți de așa numitele cronici laudative din Gazeta Literară, România Literară, Argeș, Tribuna, Scrisul Bănățean, Iașul Literar, Convorbiri Literare, Steaua, la adresa cărților semnate de: A. Toma, Sorin Toma, Em. Valerian Galan cu al său roman „Bărăgan”, reportajele lui Toma George Maiorescu (Călătorie prin vreme, Zeii descultți etc.), prozele lui George Bălăiță (Călătoria, Întâmplări din noaptea soarelui de lapte), Mihai Beniuc cu romanul „Pe muchie de cuțit” și poeziile sale patriotarde, Viorel Cacoveanu (Fata care spune da!, Morții nu mint niciodată), Dan Deșliu (Lazăr de la Rusca, 1949, Minerii din Maramureș, 1951, Cântec pentru legea cea mare, 1949), Petre Ghelmez cu poezia cotidianului, Augustin Buzura (Absentii, Fețele tăcerii), Dumitru Popescu (Pentru cel ales, Un om în Agora, Gustul simbului), Nicolae Breban, D.R. Popescu (Zilele săptămânii, Vara oltenilor, Somnul Pământului), Eugen Jerveleanu, Demostene Botez, Virgil Teodorescu, Nicolae Tăutu, Zaharia Stancu, Dumitru Mircea (Pâine albă), Mircea Popa (Spații Literare. Studii de istorie literară, 1974 și Istoria presei literare românești din Transilvania de la începuturi până la 1918 până la 1918, în colaborare cu Valentin Tașcu, 1980), C.

Cubleşan (Miniaturi critice, 1968, Licheni, roman, 1974.), Așteptându-i pe învingători, Editura Albatros, București, 1981, Ion Maxim Danciu etc.

Lista este lungă, dar, mă opresc cu exemplele. În acest context, criticii, foiletoniștii, cronicarii de carte, dar și de arte plastice și-au irosit timpul abordând astfel de cărți, lucrări ce omagiau pe marele conducător, promovându-le la îndemnul „sarcinilor de partid”. Un rol în jocul politic din timpul regimului comunist l-a avut generația optzecistă cu a lor poezie absconsă, care nu spunea nimic, pentru a nu jigni ideologia partidului comunist. Astfel aceștia au putut ocupa posturi călduțe în redacții și edituri. Creațiile lor nu au fost bune nici în prezentul de atunci, iar acum sunt inutile. Pe aceste maculaturi se încasau sume foarte mari de către autori, aceștia mai beneficiau de excursii în străinătate, vacanțe la Casele de Creații de la Sinaia, Neptun. Constantin Cubleşan a fost cel mai plimbat scriitor. A făcut parte din toate delegațiile URSS din străinătate etc. Oare de ce? Au încasat salarii bune de la contribuabilul sărăcit și chinuit de lipsuri, slujind un sistem criminal. Ba, mai mult, acești redactori modificau creațiile primite de la scriitori din afara sistemului în așa fel încât aceste lucrări să exprime o lăudăroșenie găunoasă la Conducător și partidul comunist. Astfel contribuiau la un genocid cultural pentru care îi condamn. Cum se explică faptul că Buzura, Breban, D.R. Popescu, Dumitru Popescu, C. Zărnescu, C. Cubleşan, și mulți alții, efectuau vizite în „putregaiul” occidentului, dacă nu colaborau cu securitatea?

Acești critici, istoricii literari și scriitorii veniți din vechiul sistem se întreceau să laude realismul socialist, și sistemul comunist-criminal, iar acum critică cu răutate pe scriitorii care nu vin din același sistem? Ei nu au înțeles că un adevărat critic este și pedagog. Încă, se mai cred supra oameni, sentiment „injectat” în spiritul lor de către propaganda comunistă, prin avantajele pe care le aveau de la un sistem ateu și inuman. Acest spirit de răutate și superioritate nejustificată, îl găsim la criticii și scriitorii ce vin din sistemul de tristă amintire. De ce atâta fiere, întreba la o emisiune televizată jurnalistul Octavian Hoandră. Îi răspund eu, pe aceștia, nici când locuiam în București, nici în Cluj-Napoca, în prezent, nu i-am văzut la Biserica, iar Mircea Popa a falimentat o asociație ortodoxă din Cluj-Napoca, fiind pus președintele acesteia de către regretatul I.P. Bartolomeu Anania. Probabil sunt atei, dacă este așa, nu aștept nimic de la aceștia.

*

Pentru început e bine să definim, conform Dicționarului Limbii Române editat de Academia Română, ce înseamnă istoria (literaturii, artelor), aceasta este: Știința care studiază dezvoltarea și schimbările succesive într-un anumit domeniu: istoria literaturii, istoria artelor.

Se cunoaște faptul că istoria națiunilor consemnează cu amănunțime victoriile, dar și înfrângerile. Arheologia, o ramură a științei istoriei studiază și consemnează în amănunțime cea mai mică relicvă descoperită. Toate acestea fac parte din patrimoniul cultural și istoric al umanității. O adevărată armată, de cercetători, nu-și permite să treacă cu vederea cea mai mică înfrângere, cea mai mică victorie, un semn heroglific, o relicvă antropologică sau arheologică din lanțul nesfârșit al evoluției societății omenești. Patrimoniul ce face parte din istoria națiunilor. Singurii care șterg cu buretele indiferenței, al intoleranței, pagini întregi din istoria artelor și literaturii române sunt istoricii artelor, dar mai ales criticii literari din spațiul spiritual românesc. Francezii nu-și permit să omită nici un autor, chiar dacă a scris și publicat un singur poem, sau a pictat un singur tablou. Pe când la noi se șterge cu „buretele” o întreagă pleiadă de oameni de cultură.

„Istoriile” Literaturii Române, apărute până în prezent (impropriu denumite istorii), mă gândesc la încercările lui Titu Maiorescu, E. Lovinescu, G. Călinescu, Carotjan, Al. Piru, Laurențiu Ulici, Eugen Negrici, Marian Popa, Mircea Zăciu, Marian Păpăhagii, Aurel Sasu, sunt scrise cu prejudecăți, eliminând din start sute de autori cu cărți publicate și prezenți în presa culturală. Nicoleta Manolescu, scria undeva că: O istorie care pune opera în paranteză (fie din unghiul procedurii, fie din unghiul receptării) nu-și atinge în definitiv scopul care este acela de a fi o istorie a literaturii.

Approape toate „istoriile” artelor, și în special cele ale literaturii române, și chiar dicționarele de profil, sunt concepute pe criterii partizane, (vezi: Istoria literaturii contemporane, de Alex. Ștefănescu), cuprinzând aceiași autori care au scris în spiritul realismului socialist, omițând cu bună știință autori de expresie română din diasporă și chiar din țară: (Radu Gyr, N. Crevedia, Paul Goma, Nică Petre, Vizirescu, Aron Cotruș, Baciu, Vintilă Corbul cu inegalabilul roman „Sclavii pământului”).

S-a adoptat eronat formula DICȚIONAR pentru lucrări istoriografice. Acestea sunt tot istorii de autori în ordine alfabetică. Ce să mai vorbesc de dicționarele: DICȚIONAR de literatură română contemporană, de Marian

Popa, ediția a doua, Editura Albatros, 1977, Dicționarul artiștilor români contemporani, de Octavian Barbosa. Ceva mai complet este Dicționarul scriitorilor români de Mircea Zăciu, Marian Păpăhagii și Aurel Sasu, însă, și acesta are multe omisiuni.

Am constatat în, așa zise, dicționare că sunt prezenți, în totalitatea lor toți scriitorii, artiștii, care lucrau în sistem: adică erau redactori la reviste, ziare, edituri, salariați ai Consiliului Culturii, ai propagandei de partid, etc. Lipsesc cu desăvârșire scriitorii, artiștii, liberi profesioniști, sau cei care lucrau în alte domenii. Fapt ce mă face să afirm că erau cuprinși în paginile lor scriitorii și artiștii verificați de partid, chiar de securitate, și că autorii dicționarelor acționau la comandamentul partidului comunist.

Mai complet se pare este Dicționarul literaturii române de Aurel Sasu, apărut în 2006.

Istoria literaturii este știința care studiază, consemnează toate operele scrise în acest domeniu și autorii lor, dezvoltarea și schimbările succesive. Aceasta nu se face pe sărite, după preferințe, sau opțiuni politice. Istoria Literaturii trebuie să consemneze toți autorii, răi sau buni, cu eșecurile și victoriile lor. Dacă este altfel, nu este istorie, în cel mai bun caz o putem denumii extrase din istorie, sau compendiu. Istoria Literaturii Române nu se scrie după bunul plac al unuia sau altuia. Ea se scrie așa cum este, fără omisiuni și fără aprecieri personale ale celui care o scrie. Se consemnează viața, opera, evenimentele ce au influențat opera și se citează aprecierile criticilor din vremea sa, de toate orientările. Așa cum se procedează la scrierea istoriei neamului românesc.

M. Kogălniceanu scria: Istoria trebuie să fie cartea de căpetenie a popoarelor. Ca să parafrazam pe acesta, întreb Istoria Literaturii Române pe când v-a ajunge cartea de căpătâi a neamului nostru? Având în vedere că în condițiile intrării în Europa și a fenomenului globalizării este necesar să ne păstrăm toată zestrea agonisită de-a lungul secolelor în domeniul istoriografiei, literaturii și artei. Prin acestea Europa va cunoaște adevăratul suflet românesc.

*

Odată cu intrarea tancurilor rusești în țară în august 1944 și eliminarea persoanelor competente din aparatul de stat și din întreprinderile economice, înlocuirea lor cu membrii P.C.R. sau simpatizanți (septembrie-octombrie 1944), formarea guvernului condus de dr. Petru Groza (6 martie 1945), votarea la 3 august 1948 de către Marea Adunare

Națională a legii prin care întreg învățământul este unificat și laicizat, și transformarea Societății Scriitorilor Români în Uniunea Scriitorilor, literatura română devine o unealtă în propaganda de partid. Aceasta promovând realismul socialist al unui regim totalitar impus de sovietici. Sunt excluși din noua organizație scriitoricească scriitorii a căror operă nu se încadra în ideologia marxist-leninistă, cum ar fi: Radu Gyr, N. Crevedia, Lucian Blaga, Vasile Voiculescu și mulți alții. Sunt interzise operele lui Gib Mihăescu, Pillat, Arghezi, Nichifor Crainic, Octavian Goga, Mircea Vulcănescu, și chiar Eminescu etc. Din 1944 până în 1950 Mihai Eminescu a fost interzis datorită poeziei „Doina”. Din literatura universală sunt interziși: Platon, Spinoza, Nietzsche, Bergson, Edgar Poe, Gide. În total au fost interzise 8000 de cărți. În această perioadă sunt impuse opere ce promovau realismul socialist din URSS, cum ar fi Maiakovski, Șolohov, Esenin, Konstantin Fedin, Leonid Leonov, Andrei Jidanov, Ilia Ehrenburg, Aleksandr Fadeev cu „Tânăra gardă”, N. Ostrovski cu „Așa s-a călit oțelul”, Maxim Gorki care publicase în „Literaturnia Gazeta” articolul „Despre realismul socialist” etc. Se înființează în București Editura Cartea Rusă, o facultate unde se învăța numai limba rusă, iar în marile orașe se deschid Librăriile „Cartea Rusă.”

Dar ce era acest non-curent literar? El reprezenta o realitate distorsionată a realității, o adaptare a ei la cerințele și interesele partidului comunist care dorea să dețină monopolul adevărului și înțelegerii realității. Real era doar ce era conform cu viziunea partidului unic. Având ca principiu „tipul omului nou” mereu învingător în luptă cu tarele trecutului.

La noi, mulți scriitori pactizează cu puterea comunistă și încep să publice cărți scrise în spiritul realismului-socialist, doctrină comunistă oficială proclamată în 1932 de Comitetul Central al Partidului Comunist al URSS, impusă tuturor țărilor care au fost ocupate de Armata Roșie.

Debutul realismului socialist din România are loc în ianuarie 1948 când Sorin Toma, fiul poetului mediocru A. Toma, publică trei articole în Scânteia, intitulate „Poezia putrefacției sau putrefacția poeziei” despre opera poetică a lui Tudor Arghezi, în care se dă semnalul rușii totale față de valorile naționale ale trecutului. Într-un articol publicat în „Viața Românească”, nr.3, din 1951, Mihai Beniuc, în calitate de președinte al Uniunii Scriitorilor, oferă definiția poetului realismului-socialist.

●

Locul în care pesta porcină (n-)a ajuns...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu este o acțiune de închidere a focarelor existente și de prevenire a apariției altora. Ci una de exterminare. O acțiune de dezagregare de proporții nemaîntâlnite, o „combatere” a virusului viral porcin prin omorârea în masă a animalelor. Iar problema nu este cum a apărut pesta porcină în România. Nici locul primului focar. Ci felul în care s-a răspândit. Sau a fost răspândită... Pentru că, privind la declarațiile din „prologul” acestui coșmar în care a fost aruncat țaranul român, nu poți să nu îți pui întrebări legitime.

De ce nu s-a întrunit de grabă CSAT, fiind o problemă de securitate alimentară ce viza întreaga populație? De ce nu s-a implicat măcar Europa? Nu de dragul nostru, de atâtea ori un gardian atent și intervenționist în cazul neputințelor, neajunsurilor și limitelor noastre politice și juridice, dar măcar pentru propria-i siguranță? De ce nu au venit oferte de sprijin, pentru a limita focarele, pentru a avea garanția că pesta porcină nu va depăși granițele țării? Sau, de fapt, UE nu are de ce să se îngri-

joreze?... Ce, ajuns care cumva furaje („contaminate”) în restul Europei?!... UE este liniștită... Îngrijorător de liniștită. Deși, la felul în care sunt ucise animalele la noi, poți vorbi de o catastrofă ce ne-ar putea depăși oricând granițele. Ba, ne mai și notifică despre neacordarea nici unui fel de ajutor financiar...

Și atunci, să nu fie situația chiar atât de gravă? Să nu existe nici un risc să se „zvârcolească” virusul pestei porcine prin aer, prin apă, prin furaje, ba, mai nou, prin hainele contaminate ale manipulatorilor de porci și lucrătorilor din abatoare?

Sau, de fapt, este vorba de alinierea la altfel de standarde ale UE pentru România... Acelea în care creșterea animalelor, pentru început porcii, să nu mai fie permisă la nivel de gospodărie individuală, ci doar în unități agreate (ușor de controlat ca volum de producție)?

De unde a știut ministrul Agriculturii ce va urma când, cu destul timp în urmă, a lansat practic un nou brand de gospodărire pentru țaranul român, prin acele campanii de inoculare a avantajelor creșterii de oi? La momentul acela ne-am gândit că poate ministrul

vrea să reducă din galantare cantitatea de carne neagreată de musulmanii refugiați pe aici. Dar nu să o elimine.

Ori, de ce s-a „aruncat” pe la începutul pestei porcine (tot mai vizibil „o campanie”, nu un accident nefericit care ne-a lovit zootehnia), liderul unei federații cu avertismentul-„recomandare” ca oamenii să nu mai crească animalele în gospodării, ci să se impună o aliniere „europeană”, locul animalelor de hrană fiind exclusiv în unități specializate? (Iar acțiunea a atins dimensiuni grotești, ca în anii 50, sătenilor bătându-li-se în porți în miez de noapte pentru a li se lua animalele)...

Mai recent, șefii unor unități zootehnice, în loc să se lupte pentru anii pe care i-au sacrificat în profesia lor, deschid porțile unităților și dau liber la intrarea ca în brânză a gherilelor de ucidere „științifică”.

De ce nici un „ales” din Parlament nu a inițiat o comisie pentru a analiza situația? Sau ei stau liniștiți pentru că în arealul lor politico-zootehnic pesta nu poate intra?...

Sunt prea multe semne de întrebare privind felul în care o situație catastrofală este gestionată

de autorități. Cu lejeritate, fără explicații pentru populație, ci doar cu acțiuni imediate de sacrificare otova. Pesemne, în paralel, chiar s-a dorit și arderea culturilor. Dar ar fi bătut prea de tot „făcătura”, așa că d’ăia i s-a luat „bricheta” lui Daea, acest arzător focul de ministru...

Cine a trenat eliminarea populațiilor excesive de porci mistreți? Sau era nevoie de un siaj justificabil al focarelor?

În fața oamenilor sărmani cărora li s-au luat cu japca animalele din ogradă, fără un buletin de analiză, fără o confirmare, ba și o dublă verificare la nevoie, în momentul în care fie și o virgulă din măsurile dictate se va dovedi a fi fost pusă cu intenție în altă parte, cine va răspunde? Sau, pur și simplu, când ultimul porc românesc va fi fost ucis, se va trece la „repopulare”, dar nu a gospodăriilor țaranilor, ci a unităților acreditate după interesul de producție al Europei?

Nu am știut să ne apărăm (politic) interesele de producători alimentari, pentru a exporta pe piața Europei măcar în drepturi egale cuantumului de taxă pe care îl plătim Uniunii. Iar acum ne lăsăm maziliți în propria casă. Ne-au luat

pământurile, ce nu ne-au fost încă luat le vor trecute prin pârjol la comanda limbricilor deveniți miniștri („Ardeți viile, ardeți lanurile, tăiați și resturile de păduri, că au ajuns și acolo mistreții cu virus de pestă, omorâți toate animalele din gospodării!”).

Ce va rămâne din această țară? În ziua de Ignat ne-am, omorât un conducător. În an de Centenar ne distrugem tradiția, inclusiv a Ignatului... Chiar nu am învățat nimic în aceste aproape trei decenii trecute?!...

Poate fi un atac economic țintit. De ce nu intervine SRI? Totuși, nu vorbim de câteva exemplare de urși momiți în arealuri locuite pentru a fi uciși pentru trofee. Vorbim de hrana noastră. Nu de mâine, ci imediată. Poate fi un atac bioterorist cu animale și furaje contaminate, amplasate strategic, iar SRI veghează doar politic?

Sau poate fi exact ceea ce nu am îndrăzni să pronunțăm: Exterminare.

Cine-s vinovații?!...

George
Petrovai

Cred că niciun om cu scaun la cap din țara asta și din străinătate nu se mai îndoiește de faptul că toate atrocitățile comise de jandarmi (cică forțele de ordine) împotriva protestatarilor pașnici din Piața Victoriei pe data de 10 august (tunuri cu apă, gaze lacrimogene, grenade, lovituri cu bastoanele și picioarele ca într-o adevărată jandarmeriadă, sute de răniți) au avut loc cu știrea și la comanda politrucilor cârmuitori, însuși tartorul Dragnea fiind permanent informat în legătura cu situația din teren. În sprijinul acestei afirmații vin ticăloasele măsuri luate de autorități pentru înfăptuirea celor trei momente ale dramei românești, prin care fragila noastră democrație a primit lovitura de grație, astfel că – din punct de vedere moral-atitudinal și politico-social – țara a revenit la nefericita vreme a mineridelor iliesciene:

1) Faza pregătirilor în vederea compromiterii mitingului, ba prin știrile vehiculate de actuala putere în legătură cu presupusa lui agresivitate („Se va lăsa cu sânge”) și lipsa unui organizator, ba prin surprinzătoarele declarații/pre-

vestiri făcute de purtătorul de cuvânt al Jandarmeriei în ajunul fatidicei date, ba prin indiscutabila transformare a forțelor de ordine în brutale forțe de represiune (numărul mare de jandarmi concentrați, cu toții instruiți și echipați să facă față provocatorilor anume infiltrați, pentru ca pe urmă să poată lua cu asalt uriașa masă a manifestanților și să-i izgonească pe aceștia din piață: căști cu numerele de identificare acoperite, scuturi și echipament de luptă, din care, firește, n-au lipsit pistoalele, grenadele, spray-urile cu gaze iritant-lacrimogene, bastoanele).

2) Încleștarea propriuzisă, care – susțin păcătoasele noastre autorități – ar fi pornit de la protestari (în realitate, cum deja se știe prea bine, de la provocatorii infiltrați de trepădușii puterii în masa mitingiștilor pașnici), „bieții” jandarmi nefăcând altceva decât să se apere de agresori, să execute ordinele primite de la superiorii contaminați politic (apărarea stătalității, în speță a sediului guvernului) și, în final, să golească piața (în acest mod, chipurile, au dispersat grupurile turbulente).

Dacă asta era într-adevăr misiunea jandarmilor, atunci de ce nu i-au identificat (ca altădată) pe huligani și nu

i-au extras din masa protestatarilor cumiți? De ce și-au lăsat cei doi colegi, îndeosebi jandarmerița, să fie cotonogiți de huliganii vânjoși și tatuati până la salvarea lor de taman aceia care, îndată după asta, la rândul lor au fost snopiți în bătaie de către jandarmii trecuți la atac, inclusiv împotriva cetățenilor români și străini (cafteala încasată de taximetrist și clienții lui din Israel) ce n-aveau nimic de-a face cu protestul? De ce au folosit armamentul din dotare de-a valma, nemaicontând pentru ei că zdrobitoarea majoritate a demonstranților era formată de cetățeni civilizați, femei, copii și bătrâni (lucru interzis pretutindeni în lume de toate regimurile neabuzive), iar pe jurnaliștii cu ecusoanele la vedere și pe protestarii cu mâinile ridicate, de ce i-au insultat, ba chiar i-au bătut cu cu o dezgustătoare sălbăticie? În sfârșit, dar nu în ultimul rând, consimțind să devină unelte unor nelegiuți cu ștaif politic, de ce au dat uitării faptul că în acest chip necinstesc uniformă și, pentru o lungă perioadă de timp, se vor descalifica în ochii și inimile cetățenilor vrednici ai României, pe care au datoriat să-i protejeze, nicidecum să-i molesteze?

Un singur răspuns se impune la aceste întrebări

ieșite din disperarea celor mulți: Pentru că la noi, potrivit nocivei învățături leniniste, political este forma concentrată a tot ce mai mișcă și pentru că, vorba cuiva pe internet, doar astfel putem să avem parte de un Centenar al pulanului!

3) Ultima fază (două săptămâni după jandarmeriadă) se cheamă halucinantă fază a nedemisiilor tuturor celor realmente vinovați de un atare derapaj primejdios (de la Dragnea, așa cum public i-a cerut Ecaterina Andronescu să facă pasul înapoi, și până la jandarmul cuprins de remușcări).

Cum spuneam și cu altă ocazie, cuvântul „demisie” (la fel ca „cinste”, „onoare”, „cumpătare” sau „bun simț”) fiind pentru totdeauna izgonit din sărmanul dicționar al acestor ipochimeni și al lacheilor lor, iată motivul pentru care faza post factum a devenit una a scuzelor tardive și cu jumătate de gură (deocamdată din partea ministerei internelor și a ofițerului care a condus represiunea), iar potrivit hazosului raport prezentat în aceste zile de către Carmen Dan, una a explicațiilor penibile sau, mai pe șleau, a minciunilor sfruntate.

Da, căci făcându-și jandarmii datoria (sic!) și prin asta dejucând planurile

puciștilor (!), ei n-au cum să fie vinovați! Prin urmare, după mintea tehuie a dragnienilor și dăncileștilor, vinovații se ascund printre iohanniști, sorosiști, adversarii lor politici și protestarii bătuti măr, toți aceștia făcând parte din statul paralel și unindu-și forțele malefice pentru răsturnarea ordinii statale și compromiterea statului pesedisto-aldist, ba chiar pentru asasinarea nezdравăului Liviu Dragnea, ultima contribuție a respectivului ins la prosperitatea diversivunii postdecembriste.

Atâta doar că meseriașii într-ale puciiului nu și fixează ca obiectiv ocuparea sediului gol al unui guvern, oricât ar fi acesta de găunos, și n-au trebuință de multe piepturi bărbătești goale, necum de femei, bătrâni sau copii. Că doar, ne spune Curzio Malaparte în cartea Tehnica loviturii de stat (Editura Nemira, București, 1996), trupa de asalt a lui Leon Troțki a fost constituită din „o mie de muncitori, soldați și marinari”...